

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2018 r

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2018 r. we W.

z odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 4 lipca 2017 r. znak (...) - (...)

w sprawie M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o odsetki

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 4 lipca 2017 r w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej M. S. prawo do odsetek liczonych po upływie 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do ustalenia prawa do wypłaty zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego od (...) oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od (...) – płatnych od każdej miesięcznej raty, od dnia jej wymagalności do dnia (...)włącznie;

II. orzeka, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. S. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 4 lipca 2017 r. i w związku z tym o przyznanie prawa do odsetek ustawowych od wypłaconego na rzecz ubezpieczonej zasiłku macierzyńskiego i za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego i za okres urlopu rodzicielskiego.

Uzasadniając odwołanie ubezpieczona podniosła, że w jej ocenie ZUS ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w przyznaniu i wypłaceniu zasiłków. Wyjaśniła, że prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. stwierdzając, iż ubezpieczona jako pracownik u płatnika składek A. P., podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 czerwca 2013 r. Wnioskodawczyni zarzuciła, że stanowisko organu rentowego jest tym bardziej nieuzasadnione, ponieważ w niniejszej sprawie nie wystąpiła przesłanka warunkująca zwolnienie Zakładu z wypłaty odsetek od w/w zasiłków, bowiem wypłata świadczeń po ustawowym terminie nie nastąpiła na skutek okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności, wobec przyczyn niezależnych od organu. Ubezpieczona podkreśliła, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia jeżeli okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania

świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego, przy czym całokształt sytuacji składających się na okoliczności zatrudnienia ubezpieczonej u płatnika składek był znany organowi rentowemu przed przeprowadzeniem postępowania sądowego wywołanego odwołaniem od decyzji, w której nieuzasadniona odmowa wypłaty wnioskowanych świadczeń spowodowana była jedynie błędnym i w całości bezpodstawnym przyjęciem, że przedmiotowa umowa o pracę, stanowiąca tytuł ubezpieczenia, jest czynnością pozorną.

Odpowiadając na odwołanie, organ rentowy wniosł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaca zasiłki bieżąco po stwierdzeniu uprawnień. Zasiłki te wypłaca się nie później niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków.

Według art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. jeśli Zakład – w terminach przewidywanych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych nie ustalił prawa do świadczeń lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Jak wynika z posiadanej dokumentacji, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w sprawie sygn. akt. VIII U 1424/14 zmieniono decyzję strony pozwanej, ustalając iż ubezpieczona podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 1 czerwca 2013 r. jako pracownik u płatnika składek A. P.. Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 20 kwietnia 2017 r/ wpłynął do Oddziału ZUS w dniu 2 maja 2017 r. Wypłata zasiłku macierzyńskiego została dokonana w dniu 30 maja 2017 r. tj. w obowiązującym terminie 30 dni.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczona M. S. w dniu 1 czerwca 2013 r. zawarła z A. P. prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Radcy Prawnego - C. A. P. z siedzibą w S., umowę o pracę na czas określony na podstawie której została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w wysokości 5.800,00 zł.

Od 24 lipca 2013 r. w związku z ciążą ubezpieczona stała się niezdolna do pracy. Od 26 sierpnia 2013 r. do 11 grudnia 2013 r. ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy, a od 12 grudnia 2013 r. do 31 maja 2014 r. zasiłek macierzyński.

W dniu 30 stycznia 2014 r. płatnik składek A. P. złożył do strony pozwanej zaświadczenie dotyczące ubezpieczonej w przedmiocie wniosku o wypłatę zasiłku macierzyńskiego wskazując, że ubezpieczonej udzielono urlopu macierzyńskiego od 12 grudnia 2013 r. do 30 kwietnia 2014 r. oraz urlopu rodzicielskiego od 1 maja 2014 r. do 11 czerwca 2014 r. (wniosek wpłynął w dniu 16 grudnia 2013 r.)

Decyzją nr (...) z 27 maja 2014 r. organ rentowy uznał, że ubezpieczona jako pracownik u płatnika składek A. P. nie podlega od 1 czerwca 2013 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu.

Zarówno M. S. jak i płatnik A. P. wnieśli odwołanie od w/w decyzji strony pozwanej do Sądu Okręgowego we Wrocławiu.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych po przeprowadzeniu postępowania tj. przesłuchania ubezpieczonej, płatnika, świadka M. P., M. B., A. W., F. S. wyrokiem z dnia 7 grudnia 2015 r. oddalił odwołanie. Od w/w wyroku zarówno ubezpieczona jak i płatnik złożyli apelacje.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa 2079/16, została zmieniona decyzja organu rentowego nr (...)1/U-532/14 z 27 maja 2014 r., w ten sposób, że ustalono, że ubezpieczona

jako pracownik u płatnika składek A. P. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 1 czerwca 2013 r., określając podstawę wymiaru składek na 1.600,00 zł.

Dowód:

- akta Sądu Okręgowego we Wrocławiu sygn. Akt VIII U 1424/14

- zaświadczenie płatnika składek k. 25-27

Decyzja z 19 maja 2017 r., znak (...) - (...) organ rentowy, uchylił decyzję z 12 czerwca 2014 r., znak (...) odmawiającej ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 26 sierpnia 2013 r. do 11 grudnia 2013 r. i zasiłku macierzyńskiego za okres od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2014 r. oraz decyzję z 1 września 2014 r. znak (...) odmawiającej ubezpieczonej prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od 16 czerwca 2014 r. do 10 grudnia 2014 r. i przyznał jej prawo do przedmiotowych świadczeń za w/w okresy.

Dowód:

- dokumenty w aktach ZUS.

W dniu 31 maja 2017 r. strona pozwana dokonała zapłaty na rzecz ubezpieczonej kwoty 4762,70 zł netto tytułem zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego od (...)r oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od (...)

Dowód:

- pismo strony pozwanej z dnia 14.11.2017 r. k. 24

- skan z komputera k. 28

- przesłuchanie wnioskodawczyni k. 21 płyta CD.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. z Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm., zwanej dalej ustawą) płatnicy składek, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, wypłacają zasiłki w terminach przyjętych dla wypłaty wynagrodzeń lub dochodów, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych bieżąco po stwierdzeniu uprawnień. Zasiłki te wypłaca się nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków. Natomiast ust. 2 powyższego przepisu stanowi, że jeżeli płatnik składek nie wypłacił zasiłku w terminie, o którym mowa w ust. 1, jest on obowiązany do wypłaty odsetek od tego zasiłku w wysokości i na zasadach określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie przepisu art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.; zw. dalej ustawą systemową), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Bezspornym było, że organ rentowy wypłacił ubezpieczonej należne jej świadczenia w postaci zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego od 01-06-2014 r. do 11-06-2014 r oraz zasiłku macierzyńskiego za

okres urlopu rodzicielskiego od 12-06-2014 do 10-12-2014, dlatego też na gruncie przytoczonych regulacji prawnych, należało odpowiedzieć na pytanie czy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia należnego ubezpieczonej, było następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

W wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r. (I UK 159/04, OSNP 2005/19/308) Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przepis art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi o okolicznościach, za które organ nie ponosi odpowiedzialności, a więc okolicznościach od niego niezależnych. Oznacza to, że niewystarczające jest wykazanie wyłącznie braku winy w odmowie wypłaty świadczenia, ale konieczne jest także stwierdzenie, że po stronie organu rentowego nie występowały żadne okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność jeżeli w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem. Po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wniosek. „Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa”. Dlatego też, dla stwierdzenia obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, w którym nie ustalono żadnych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu. Podobne stanowisko przedstawił Sąd Najwyższy również w wyroku z dnia 7 października 2004 r. (II UK 485/03, OSNAPiUS 2005/10/147) w którym stwierdził, że „Do przewidzianego w art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia”. Oznacza to, że jeżeli organ rentowy wydaje bezprawną decyzję o odmowie wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, a w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, to opóźnienie nie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Powyższy pogląd utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie interpretuje, w interesie ubezpieczonych, przepis art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w ten sposób, że aby stwierdzić, iż organ rentowy wypłacając świadczenie z opóźnieniem nie ponosi za to opóźnienie odpowiedzialności, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin przesłanki spełnienia określonego świadczenia nie były wykazane, a zatem ZUS nie mógł jednoznacznie stwierdzić nabycia prawa do określonego świadczenia.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom organu rentowego, do niewypłacenia ubezpieczonej świadczeń w terminie, doszło z wyłącznej winy samego organu rentowego, na skutek okoliczności, za które organ ponosi wyłączną odpowiedzialność. Za całkowicie chybione należy uznać twierdzenia, że ostatnią okolicznością w sprawie niezbędną do ustalenia uprawnień ubezpieczonej, był wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 2017 r. w sprawie VIII U 1424/14. Z analizy akt sprawy wynika, że płatnik składek A. P. zgłosił ubezpieczoną do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Organ rentowy nie zakwestionował początkowo tego faktu, a płatnik składek odprowadzał od czerwca 2013 r. stosowne składki z tego tytułu, które były odpowiednio księgowane przez ZUS. Dopiero decyzją z maja 2014 r. po przeprowadzeniu kontroli doraźnej w zakresie ustalenia zgłoszenia ubezpieczonej do ubezpieczeń społecznych, organ rentowy zakwestionował fakt podleganiu przez ubezpieczoną obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek – do czego miał oczywiście prawo – i decyzją nr (...) z 27 maja 2014 r. stwierdził, że ubezpieczona jako pracownik A. P., nie podlega od 1 czerwca 2013 r. ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. Decyzja została wydana w oparciu o protokół z kontroli płatnika składek. Jednakże w ocenie Sądu, w ogóle wątpliwe było opieranie się przy wydawaniu przedmiotowej decyzji o protokół z tej kontroli.

W ocenie Sądu, w toku postępowania sądowego zarówno przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, jak i w toku oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie sygn. Akt VIII U

1424/14 nie przeprowadzono żadnego z dowodów tego rodzaju, że organ rentowy nie mógł go przeprowadzić w toku kontroli przed wydaniem decyzji nr (...) z 27 maja 2014 r. Organ rentowy ma takie samo uprawnienie do przesłuchania świadków, żądania dokumentów zarówno od płatnika, jak i ubezpieczonej, jak i sąd prowadzący sprawę. Wszystkie dowody przeprowadzone przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie sygn. Akt VIII U 1424/14 ocenione przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu mogły być przeprowadzone przez organ rentowy w toku postępowania kontrolnego.

Zatem w ocenie sądu, organowi rentowemu można przypisać odpowiedzialność za opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia także wtedy, gdy odmowa przyznania świadczenia nastąpiła wyłącznie wskutek błędnej wykładni przez ten organ przepisów prawa materialnego.

Nieracjonalny i nietrafny jest pogląd organu rentowego, jakoby dopiero prawomocne rozstrzygnięcie Sądu o objęciu dobrowolnym ubezpieczeniem miało przesądzać o uzyskaniu przez ubezpieczoną tego prawa. Przyjęcie takiego założenia otwierałoby szerokie pole do nadużycia tego prawa i manipulowania przez organ rentowy (przesuwania w czasie) wymagalności roszczenia i jego rzeczywistej wypłaty, w zależności do długości trwania postępowań sądowych, których przedmiotem byłoby orzekanie o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego, nawet przy ewentualnej oczywistości naruszeń prawa przez organ rentowy. W niniejszej sprawie organ rentowy, w wyniku braku zbadania podawanych przez ubezpieczoną okoliczności faktycznych, co mogło się odbyć w ramach postępowania przed takim organem, wydał błędną decyzję, której konsekwencją było wypłacenie należnych świadczeń dopiero w dniu 30 maja 2017 r. Organ rentowy odmawiając ubezpieczonej prawa do zasiłków obowiązany był do zbadania czy zachodzą wszystkie przesłanki. Jak wynika z postępowania dowodowego organ rentowy dysponował w swoim postępowaniu umową o pracę zawartą z płatnikiem składek, aktami osobowymi ubezpieczonej, wszelkimi dokumentami, które zostały przedstawione przez płatnika w toku postępowania sądowego, a także mógł przesłuchać wszystkich świadków, którzy byli słuchani w toku postępowania sądowego.

Jedynie błędna ocena okoliczności zawarcia umowy o pracę przez ubezpieczoną doprowadziła do wydania błędnej decyzji, co jednakże nie może być uznane za nową okoliczność, zwłaszcza że w postępowaniu sądowym nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczeń, których wykazanie ciążyłoby na ubezpieczonej, a które organowi rentowemu nie były znane lub nie mogły być znane. Organ rentowy w toku własnego postępowania wyjaśniającego, korzystając z przysługujących mu kompetencji miał możliwość i obowiązek prawidłowej oceny wszystkich okoliczności sprawy i posiadanych dokumentów, a zatem ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w przyznaniu odwołującej się świadczeń.

Mając na uwadze powyższe rozważania, a także powołane orzecznictwo Sądu Najwyższego, w świetle poczynionych ustaleń, należało uznać, że opóźnienie w wypłacie zasiłków jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

W tych okolicznościach nieuzasadnione jest twierdzenie, że ostatnią okolicznością w sprawie jest wyrok Sąd Okręgowy we Wrocławiu, który zmienił decyzję organu rentowego. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu sprawy nie oparł się wcale o nowy materiał dowodowy. W toku postępowania Sąd Okręgowy uzupełnił jedynie w pewnym zakresie zaniechania organu rentowego w zakresie ustaleń faktycznych. Należy mieć jednak na uwadze, że zgodnie z art. 87 ust. 1 ustawy systemowej, w trakcie przeprowadzania kontroli, której przedmiotem jest wykonywanie zadań i obowiązków w zakresie ubezpieczeń społecznych przez płatników składek (art. 86 ust. 1 ustawy systemowej), organ rentowy ma prawo żądać od płatników wszelkich informacji, a więc między innymi badać wszelkie księgi, dokumenty finansowo-księgowo i osobowe oraz inne nośniki informacji związane z zakresem kontroli, żądać udzielenia informacji przez płatnika składek i ubezpieczonego, przesłuchiwać świadków, przesłuchiwać płatnika składek i ubezpieczonego, jeżeli z powodu braku lub wyczerpania innych środków dowodowych pozostały nie wyjaśnione okoliczności mające znaczenie dla postępowania kontrolnego.

Kontroler dokonujący kontrole, w celu wyjaśnienia okoliczności istotnych dla postępowania kontrolnego, miał zatem wszelkie możliwości i uprawnienia, jakimi dysponował w późniejszym postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy we Wrocławiu. Natomiast to, że te możliwości nie zostały przez organ rentowy w pełni wykorzystane w toku

postępowania kontrolnego i w oparciu o „szczętkowe” ustalenia pokontrolne zawarte w protokole, będące podstawą do wydania decyzji administracyjnej, organ rentowy wydał decyzję, która w wyniku odwołania ubezpieczonej została później zmieniona przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, nie stanowi, że do opóźnienia w wypłacie ubezpieczonej należnych jej świadczeń doszło w okolicznościach, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności, a wręcz przeciwnie. Do braku wypłaty spornych zasiłków w terminie doszło z wyłącznej winy organu rentowego, za którą organ ponosi odpowiedzialność, albowiem przeprowadził własne postępowanie wyjaśniające w sposób powierzchowny – pomimo faktycznego braku ograniczeń dowodowych w tym zakresie, co skutkowało z kolei tym, że została wydana błędna decyzja o niepodleganiu przez ubezpieczoną, obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek A. P.. Tym samym organ rentowy był zobligowany do wypłaty spornych odsetek.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaca świadczenia na bieżąco po stwierdzeniu uprawnień, nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień. Oznacza to, że 30 dniowy termin do wypłaty przez organ rentowy konkretnego rodzaju świadczenia należy liczyć od chwili złożenia stosownych dokumentów w zakresie poszczególnych zasiłków i od tego momentu organ jest zobligowany wypłacać należne ubezpieczonemu świadczenia „na bieżąco”. Termin 30 dniowy dotyczy bowiem zdarzenia jednorazowego – złożenia kompletu dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień, a więc ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości po raz pierwszy.

Dokumenty niezbędne do stwierdzenia uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych zostały określone między innymi w Rozporządzeniu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 8 grudnia 2015 r. w sprawie zakresu informacji o okolicznościach mających wpływ na prawo do zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa lub ich wysokość oraz dokumentów niezbędnych do przyznania i wypłaty zasiłków (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 87).

Zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia, dokumentem niezbędnym do przyznania i wypłaty przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasiłku chorobowego jest złożone zaświadczenie płatnika składek zawierające w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem - informacje określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

W przypadku zasiłku macierzyńskiego przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego, zgodnie z § 9 rozporządzenia, dokumentem niezbędnym do jego przyznania i wypłaty jest:

- 1) złożone zaświadczenie lekarskie wystawione na zwykłym druku określające przewidywaną datę porodu - za okres przed dniem porodu;
- 2) odpis skrócony aktu urodzenia dziecka lub jego kopia potwierdzona za zgodność z oryginałem przez płatnika składek albo przez Zakład - za okres od dnia porodu.

Natomiast w myśl art. § 22 rozporządzenia, dokumentami niezbędnymi do przyznania i wypłaty zasiłku macierzyńskiego przysługującego ubezpieczonemu za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego, jeżeli zasiłek macierzyński za okres bezpośrednio poprzedzający okres objęty wnioskiem o udzielenie tego urlopu był pobierany przez tego ubezpieczonego, są:

- 1) złożone oświadczenie ubezpieczonego o braku zamiaru korzystania przez drugiego z rodziców dziecka w okresie wskazanym we wniosku z zasiłku macierzyńskiego za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego albo, złożone oświadczenie ubezpieczonego o okresie, w którym drugi z rodziców dziecka zamierza korzystać z zasiłku macierzyńskiego za okres tego urlopu, w okresie objętym wnioskiem, albo potwierdzone przez pracodawcę za zgodność z oryginałem kopie takich oświadczeń - w przypadku pracownika, któremu zasiłek macierzyński jest wypłacany przez Zakład;
- 2) złożone zaświadczenie pracodawcy o okresie udzielonego urlopu rodzicielskiego oraz zaświadczenie pracodawcy o okresie i wymiarze czasu pracy wykonywanej w czasie urlopu rodzicielskiego zawierające informację, czy i w jakim

wymiarze pracownik będzie wykonywał pracę w okresie urlopu rodzicielskiego wydłużonego zgodnie z art. 182^{1f} § 3-7 Kodeksu pracy - w przypadku pracownika, któremu zasiłek macierzyński jest wypłacany przez Zakład;

3) złożony wniosek ubezpieczonego złożony płatnikowi zasiłku macierzyńskiego przed terminem rozpoczęcia korzystania z tego zasiłku za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego - w przypadku ubezpieczonego niebędącego pracownikiem.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach Sądu Okręgowego we Wrocławiu sygn. Akt VIII U 1424/14 oraz aktach organu rentowego, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich wiarygodności i autentyczności. Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonej, albowiem były one konsekwentne i logiczne, wzajemnie się uzupełniały i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym sprawy.

Stan faktyczny w sprawie był bezsporny, nie kwestionowany przez żadną ze stron, dlatego Sąd oparł swoje ustalenia na dowodach z dokumentów. Biorąc pod uwagę, dokonane powyżej ustalenia i przeprowadzone rozważania, Sąd na mocy przepisu art. 47714 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do ustawowych odsetek liczonych po upływie 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do ustalenia prawa do wypłaty zasiłku macierzyńskiego za okres dodatkowego urlopu macierzyńskiego od 01-06-2014 r. do 11-06-2014 r. oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od 12-06-2014 do 10-12-2014 – płatnych od każdej miesięcznej raty, od dnia jej wymagalności do dnia 30 maja 2017 r. włącznie, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie jak w pkt II wyroku Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.).